

[Anne Grete Holmsgård]

økonomisk uansvarlig. Det er klart nok, at sådan må de sige, hvis de overhovedet vil sige noget, og det fuldstændig uagtet de forslag, venstrefløjen, VS og SF, har fremsat herinde gennem tiderne, og uagtet VS, lige fra vi kom i folketinget i 1975 igen, har advaret mod at løse de økonomiske problemer ved at optage lån hos den bedre stillede del af befolkningen og overlade gældsbyrden til den dårligst stillede del. VS har konsekvent stemt imod det hver gang, men samtidig har vi også peget på, hvordan man skulle dække udgifterne, nemlig gennem en omlægning af beskatningen.

Vi pegede på en pensionsbeskatning, som i øvrigt var langt mere radikal og enkel, længe, længe før den blev en realitet herinde og på et tidspunkt, hvor alle de borgerlige partier tog sig til hovedet over den, ikke bare hr. Erhard Jakobsen, men også alle de andre, som så i sidste ende blev dem, der gennemførte den, i virkeligheden ikke så meget til vores overraskelse, for de havde selvfølgelig brug for pengene.

Jeg kan selvfølgelig ikke blive så overrasket over, at de borgerlige partier siger, at vi er økonomisk uansvarlige. Det, der bekymrer mig langt mere, er, at jeg også hører de røster herom fra socialdemokratiets side. Så sent som på den socialdemokratiske kongres her for ganske kort tid siden var der i hvert tilfælde fire fremtrædende socialdemokratiske medlemmer, der mente, det var vigtigt at bruge deres sparsomme taletid på at gøre sig lystige over – det var ikke VS, det gik ud over, vi var for små til det – at SF ville bruge bruttonationalproduktet to gange. Jeg er ganske sikker på, at det har lunet, humor luner altid, og det er altid befriende med en latter, ikke mindst hvis man selv er ude i alvorlige kriser, men jeg synes ærlig talt, det er for lavt et niveau for socialdemokratiet. Og jeg synes, at det største problem i virkeligheden er, at det går uden om den kendsgerning, at hvis socialdemokratiet selv vil have gennemført væsentlige dele af sine egne mærkesager, kan det kun foregå i et samarbejde med venstrefløjen herinde, og det ved socialdemokratiet udmærket godt.

Samtidig vil jeg godt sige, at jeg synes, der skete nogle væsentlige fremskridt på den socialdemokratiske kongres, jeg synes, der var nogle positive ting. Det gælder bl.a. sikkerhedspolitikken og a-kraften, og det synes jeg

man skal bide mærke i og forholde sig seriøst til, uanset at socialdemokratiet mener – øjensynlig for at holde sammen på flokken – at metoden er at hetze først og fremmest mod venstrefløjen. Jeg er sikker på, at der er mange socialdemokrater, måske især menige socialdemokrater, men sikkert også ledende socialdemokrater, som mener, at det er en gal linje, og som godt kan se, at det ikke er vejen frem bare at gøre sig lystig over venstrefløjen, når man faktisk godt ved, at venstrefløjen har en økonomisk politik.

Problemet er jo i virkeligheden, at socialdemokratiet er ude i en krise, og det er ikke ligegyldigt for os, det er faktisk også et problem for os, for ligesom socialdemokratiet har brug for os, hvis det skal gennemføre nogle af sine vigtige mærkesager, har vi også brug for socialdemokratiet. Derfor er det ikke ligegyldigt, at vi i dag oplever et socialdemokrati, som er så splittet, at det er rigtigt at sige, at skillelinjen i dansk politik ikke går mellem socialdemokratiet og de borgerlige, men durk ned gennem socialdemokratiets egne rækker.

Der er en afgrund til forskel på det, den højre hånd gør, og det, den venstre hånd gør inden for socialdemokratiet. Jeg vil selvfølgelig slås for, arbejde for og håbe på, at det bliver den venstre hånd, der vokser i socialdemokratiet, at det bliver den, der bliver virkelig stor, for hvis den ikke gør det, tror jeg godt, vi kan skyde en hvid pind efter muligheden for at bryde den borgerlige regerings politik. Det kan vi i virkeligheden kun, hvis vi kan bryde den passivitet, der er uden for dette hus' mure, og den passivitet er svær at bryde i fagbevægelsens egne rækker, når menige socialdemokrater får så modstridende oplysninger, som de gør, når de den ene dag hører Georg Poulsen og den anden dag hører på Hardy Hansen. Det kan ikke andet end forvirre og bringe yderligere passivitet, og det er der kun én part, der nyder godt af: den borgerlige regering.

Til sidst vil jeg sige nogle ord om dagsordenen. VS vil selv fremsætte et dagsordensforslag. Det vil vi, ikke fordi vi ikke mener, at betalingsbalanceunderskuddet er et alvorligt problem, det mener vi, og det skulle også være fremgået af det, jeg har sagt tidligere, at det har vi forholdt os seriøst til i al den tid, vi har været herinde. Men samtidig er det vigtigt for os at gøre opmærksom på, at vi